

МАНСФЕЛДЪ.

Господине, главата ли сте си изгубилие?

САЛАДО.

Не, господине, но азъ ща да я изгуба послѣ кратко време, както и вие своята. Трѣба да ви кажа и това, че азъ разбирамъ изъ какавъ источникъ извира не-търпѣнието на тие юнаци, които прекъсватъ разговорътъ ми, и ща да ги проста, защото тие не сж разбрале моите мисли. Азъ не сжмъ казалъ още нито третата часть отъ рѣчьта си. Освѣнъ това, когато азъ загатнахъ за сждбата, която ни чѣка, то мислѣхъ, съ помощта на печалната и грозната картина да ви покажа величието на човѣкътъ, който умѣе да укроти най-живите инстинкти и по нѣкой си начинъ да ги обуздава съ юздата на благородните чувствования. Азъ мислѣхъ, че трѣба да ви изобрази нѣкакъ си съ поетически начинъ картината на опасността ни, за да повдигна толкози по-горе юначеството на оние, които ще да я посрѣшнатъ. Това бѣше плавъ, каквито сж и сичките други планове. Ако нѣмате желание да ма слушате, то и азъ нѣма да говора повече.

ФРИЦЛАРЪ.

Тоя човѣкъ е измѣнникъ! Не познавате ли оние, които вѣрватъ подиря му. Тие сж шпиони на графътъ.

САЛАДО.

Азъ ви чѣкахъ тука, старче-клѣветнику!.. Тие два човѣка наистина сж приети въ сжзаклѣтието по моятъ начинъ. Одавна вече азъ желяехъ, щото въ нашето общество да има баремъ два човѣка, на които вѣрността да не бжде сжмнителна. Азъ ги намѣрихъ, мои братия, и ги представихъ вамъ. Тѣхъ можете да разскжсате съ четири коня, безъ да извадите нито дума изъ устата имъ